

П'єсу створено в рамках III Лабораторії драматургії НСТДУ

Metamorphoses

П'єса на дві дії за мотивами "Метаморфоз" Апулея

Авторка: Оксана Гриценко
grytsenko.o.o@gmail.com

Дійові особи:

(мінімум вісім акторів)

Андрій Луцій, близько 30 років, журналіст. Він же собака. Впродовж свого собачого життя Луцій втрачає вміння говорити, але зберігає можливість мислити. Ми чуємо його думки.

Люба Фотида, 25 років, офіціантка-бариста.

Бабуся

Дівчина

Таксист

Акакій та Нектарій, монахи

Продавщиця в кіоску

Підліток, сирота

Віряни (два чоловіка і дві жінки)

Жінка з собачого притулку

Еколог

Менти (двоє)

Ісида

Венера

Телеведуча

Бізнесмен

Дія 1

Сцена 1

Виходить великий чорний пес.

ЛУЦІЙ. Мене звать Дружок. А також Шарик, Байкал, Рекс, або Барбос. Кожен хазяїн називав мене по-своєму, виходячи з власних смаків, страхів, культурних вподобань та уявлень про прекрасне.

Я сторожевий собака. Надаю людям відчуття безпеки, також можу водити сліпих, показувати фокуси зі святими маслами та іконками, стрибати та скавчати під музику. У вільний від роботи час ганяюсь за котами та машинами, або гавкаю в порожнечу.

Але, ще три місяці тому я був перспективним молодим чоловіком. Мене звали Андрій Васильович Луцій. І я боявся собак. Знайшов, кого боятися.

Луцій стає людиною і з невеликим рюкзаком підходить до комплексу "У Мілона", який включає в себе бар, продуктовий магазин і баню. Пробоє відкрити двері, але вони зачинені. Дзвонить, стукає -- безрезультатно. Потім озирється. Його увагу привертає монструозного вигляду сонце з автомобільної шини з промінчиками із пластикових пляшок. Луцій починає його знімати на телефон.

ЛУЦІЙ. Вершина ЖЕК-арту. Хоч би раз побачити того, хто це вирізає.

З дверей бару тихо виходить Люба.

ЛЮБА. Мущина, хто вам розрішив знімати? Це часна територія, я щас охрану визову.

ЛУЦІЙ. Я в публічному місці.

ЛЮБА. Це сонечко -- власність нашого заведенія. Хочете шоб хазяїн з вами поговорив?

ЛУЦІЙ. Для цього й приїхав. Павло Мілон мій дядя по матері. Де він?

ЛЮБА. Пал Юріч поїхав договарюватись про напїткі. У нас ввечері бенкет для ВІПів. Сам голова ОТГ приїде. Приходьте завтра.

ЛУЦІЙ. Нормально? Дядя Паша писав у Вайбері, шо мене тут мають зустріти і погодувати.

ЛЮБА. Показуй.

ЛУЦІЙ. Шо?

ЛЮБА. Вайбер свій!

Луцій простягає їй телефон із перепискою.

ЛЮБА. А як вас звать?

ЛУЦІЙ. Андрій Васильович Луцій.

ЛЮБА. Паспорт.

ЛУЦІЙ. Ага, щас.

Люба розвертається йти, Луцій зупиняє її. Дістає свій паспорт і показує першу сторінку.

ЛЮБА. Заходьте в бесєдку, я вам накрию.

Луцій всїдається за столиком у затїнку винограду. Поміж альтанками стоїть міні-фонтан із псевдо-античною статуєю.

ЛУЦІЙ. Можна мені щось легеньке? Яйця пашот, або круасан із шинкою?

Люба ставить на стіл олів'є.

ЛУЦІЙ. Ні, ну воно ж з майонезом!

ЛЮБА. Можу долить води і буде окрошка.

Луцій ображено починає їсти, Люба тим часом застеляє скатертинами сусідні столики.

ЛУЦІЙ. Фонтан у вас ще феєричніший ніж сонечко.

ЛЮБА. Його з жінки хазяїна зліпили.

ЛУЦІЙ. Блін. Забудьте, що я сказав.

ЛЮБА. Пал Юріч на свадьбу їй таке подарив. А тепер синок їхній -- викопаний скульптор, який її ваяв.

ЛУЦІЙ. Ну, viva vitalis [віта віталіс] -- життя бентежне.

ЛЮБА. Швидше, amor saecus [амор саекус] -- любов сліпа. І шо ждати від жінки, яку весь посьолок зняє як Наташку Чупачупс?

ЛУЦІЙ. Хороше олів'є, до речі.

ЛЮБА. А в прошлом місяці вона їздила на курси Ведіческої магії. Тепер дихає вагіною і краде цвіточки з гробів, щоб варити з них мазі.

ЛУЦІЙ. Фу! Дикість! Навіщо?

ЛЮБА. *(підходить до Луція)* Кожного четверга Наташа-радість наша, мається цією маззю і літає на оргії. Обернувшись совою.

ЛУЦІЙ. Якось нереалістично.

ЛЮБА. Думаєш, це піздьож? Я сама їй в баню ці баночки ношу. Мазь же нада вміть правильно розігрівати.

Дістає з кишені совіне перо, вертить перед Луцієм.

ЛУЦІЙ. Я чув що ваш південь -- відьомський край... А як вас звать, до речі?

ЛЮБА. Фотида. Любов Сергіївна.

ЛУЦІЙ. Люба.

ЛЮБА. Олів'є вже доїли, Андрюша?

ЛУЦІЙ. Ага, дякую. А може у вас і кава є якась? Натуральна? З молоком?

ЛЮБА. *(забираючи тарілку)* Американо? Капучино? Флет-вайт?

ЛУЦІЙ. Флет-вайт?! Ви такі слова знаєте?

ЛЮБА. Ти дурак? Я в столиці три года робила баристою, поки карантин не видавив мене назад у рідне зажіпіє.

Люба ображено йде варити каву. Луцій оглядає пір'їну, потім Любу. Поспішає слідом за нею.

ЛУЦІЙ. *(до глядачів)* Cor leae, aspectus lupae [кор лЕае, аспектУс лУпае] -- Сердце левиці, погляд вовчиці. *(до Люби)* Можна вам допомогти?

ЛЮБА. В чому?

ЛУЦІЙ. Точніше. Ви мені може допоможете. Стати совою. Як Наташка.

ЛЮБА. Для оргії?

ЛУЦІЙ. Для розслідування. Не встиг сказати. Я журналіст. І сова -- це класне прикриття. Хочу подивитися на ваш бенкет. Треба буде ще до лапок телефон причепити. Прив'яжете?

ЛЮБА. І який мені інтерес?

Люба дістає чашку, почина насипати каву в кавоварку.

ЛУЦІЙ. Ну, можу написати подяку в кінці статті, що ви сприяли розслідуванню.

ЛЮБА. Найшов лохушку!

ЛУЦІЙ. І у мене знайомий працює піарщиком в мережі столичних кав'ярень. Їм постійно потрібні баристи. Можу показати оголошення.

ЛЮБА. Іди в баню.

ЛУЦІЙ. Тобто?

ЛЮБА. Мазь тобі туди принесу. Коли закончу столи накривать.

Сцена 2

Граційно виляючи стегнами, Люба Фотида підходить до дверей бані. В руках у неї таця з пів літровою банкою мазі та пляшкою з-під пива, у якій бовтається якась рідина. Люба тихо стукає, потім голосніше та наполегливіше. Але ніхто не озивається. Зі словами "бліна" Люба обережно відчиняє двері. Заходить у баню, озирвається в пошуках Луція.

ЛЮБА. Андрюша, ти де? *(пауза)* Андрій, я не поняла! *(пауза)* Omnis homo mendax [Омніс хОмо мЕндакс] -- Всі мужики брехуни!

Люба вже збирається йти як раптом чує тихе похрапування.

ЛЮБА. Луцій!

З лавки під стіною встає Луцій і розгублено протирає очі.

ЛУЦІЙ. Шось мене розморило. Втомився.

Люба ображено ставить тацю на столик.

ЛЮБА. Ну канешно, це ж ти тарілки розносив, окурки вичищав. Либився, коли тебе масними пальцями щипають за жопу. А потім біг сюди з висолопленим язиком, щоб принести коє-кому відьомську мазь.

ЛУЦІЙ. *(Підходячи до Люби)* Ну не ображайся, Любо. Любове. Амог.

ЛЮБА. Ти дрУгу написав? Про вакансію.

ЛУЦІЙ. Зара телефон покажу. Хоча прикро, що я для тебе лише сходи́нка на кар'єрному шляху.

ЛЮБА. Ладно, забий. Іди -- роздівайся.

ЛУЦІЙ. Пряма́ так сходу́?

ЛЮБА. А ти коли совою ставать хочеш? Журналіст-розслідувач! П'янка з ВіПами третій час іде. Вони вже розходяться.

ЛУЦІЙ. А, ти в цьому сенсі. То може допоможеш мені намазатися?

Люба бере мочалку, простягає Луцію.

ЛЮБА. Не те шоби я проти, но мазь ця діє бистро. Не хочу шоб у мене руки пір'ям обросли. Де не можеш достать, то натирайся губкою.

Луцій бере баночку та мочалку.

ЛУЦІЙ. Ну, ad acta [ад Акта] — до справи!

Іде в парілку щоби намазатися.

ЛЮБА. Які ж ми стіснительні. Жінка твого дядька даже не відвертається.

ЛУЦІЙ. А скрізь мазати?

ЛЮБА. А ти скрізь хочеш стать совою, чи тільки в окремих місцях?

Виходить голий Луцій, посміхається, сором'язливо прикриваючи пах.

ЛУЦІЙ. Шось воно щипає.

ЛЮБА. Це нормально. Потім буде легкий холодок.

ЛУЦІЙ. *(вказує на пляшку)* Шо, пивка вип'ємо?

ЛЮБА. Це настоянка лаврового листа. Шоб потом людиною стати. Я тобі в мисочку наллю. Прилетиш назад -- вип'єш.

ЛУЦІЙ. Спершу тре полетіти.

ЛЮБА. Полетиш. Воно ж має впитатися. От Наташка всігда спершу труситься.

Луцій починає тремтіти.

ЛЮБА. Потім у неї руки-ноги викручує.

Луцій починає потягувати по-черзі руки й ноги.

ЛЮБА. А далі у неї лізе пір'я. Починаючи з хвоста.

Луцій вихиляється задом. Намацує у себе там щось, трохи повертається і показує Любі довгий собачий хвіст.

ЛУЦІЙ. Це, блін, шо таке?

ЛЮБА. Ой! Якась фігня.

Люба йде в парілку, виносить звідти баночку. Уважно її розглядає, нюхає мазь.

ЛЮБА. От жеж гадина! Вона угрожала тьоткі Светкі, шо та сукою завие. Видно мазь для цього і накаламутила.

ЛУЦІЙ. Тьотка Светка -- це хто? Гав!

ЛЮБА. Вже неважно. Йди бистро в душ змивай усе! Я видно случайно баночки перепутала.

Луцій починає ще сильніше тремтіти. Потім падає долілиць і по-вовчому вие “Ууууу!” Люба схвильовано схиляється над ним.

ЛЮБА. Душ уже нічого не дасть.

Луцій скручується, потім поволі підводиться на чотири лапи у подобі великого чорного пса. Перелякано дивиться на себе.

ЛУЦІЙ. Уууу!

ЛЮБА. От шо значить накривать тридцять столів, а потом сюди іще бігти.

ЛУЦІЙ. Гав-гав.

ЛЮБА. У мене вже все зливалосся перед очима. І банки ці гадські Наташка ж не підписала!

ЛУЦІЙ. Рррр. Гав! Рррр.

ЛЮБА. Андрюша, ну я ж не хотіла!

Луцій підбігає до столика, тикається носом у пляшку з лавровим відваром.

ЛЮБА. Пацан був умний і собачка вийшов нівроку. Тільки лаврушка тобі не поможе. Тут шось серйозніше треба. Комбуча! Там у погребі ше має быть.

ЛУЦІЙ. Уууу!

ЛЮБА. Не плач, Андрюша.

Люба намагається погладити пса, але той огризається.

ЛЮБА. Сиди тут і не звірій. Я скоро. Не переживай!

Люба біжить з бані.

ЛУЦІЙ. Circus fututus. [кіркус футУтус] -- Блядський цирк! Ні шоби одну руку намазати і побачити, шо буде. Так я послухав цю... барісту! І хто зна, коли вона вернеться. І хто дасть гарантію, шо вона принесе правильне пойло! Може я після того взагалі свинею стану. Чи сусліком! Блядь!

Луцій виходить з бані.

ЛУЦІЙ. Де її шукати? Фотида? Гав!! Я ж, мать вашу, і говорить по-людськи вже не можу. Гав! І шо це ще за запах? Кошатіна!

Луцій оскаженіло кудись біжить. Зупиняється біля будинку і гавкає на дах.

ЛУЦІЙ. Кошак десь там лазить. Ррр. Провокатор! Гав! Гав! Буде з твого хвоста мені шарф на зиму! Гав! Стоп! Шо я мелю? Та я ж люблю котів. У мене ж дома Мурчик! Гав.

До спантеличеного Луція тихенько і непомітно підходить Бабуся. Дістає з торби шматок сиру, дає скуштувати. Луцій обертається, здивовано дивиться, але бере і їсть сир у неї з рук. Бабуся його схвально гладить.

БАБУСЯ. Хороший песик. Ти чий? Відв'язався?

ЛУЦІЙ. Гав.

БАБУСЯ. Хоча ошийника нема. Видно городські тебе викинули. Падли.

ЛУЦІЙ. Ууу.

БАБУСЯ. Не плач, мій хороший. Давай зі мною. Не в службу, а в дружбу.

Бабуся дістає з торби мотузку, пов'язує Луцію на шию і кудись веде.

Сцена 3

Подвір'я біля сільської хати. Прив'язаний Луцій сумно сидить біля своєї будки, дивиться в далечінь. Підходить Бабуся.

БАБУСЯ. Шо ж ти кості не їси, Шарик? Чи в тебе зуби негодні?

Луцій аморфно переводить на неї погляд. Відвертається.

БАБУСЯ. А я вареників з сиром наліпила. Будеш?

ЛУЦІЙ. Гав.

Бабуся відстібає його ошийник від цепу, і Луцій щасливо біжить до літньої кухні, де під навісом сидить якась дівчина. Луцій лащить до неї, а Дівчина чуха його за вухами. Бабуся суне слідом.

ДІВЧИНА. Хороший собачка.

БАБУСЯ. Тільки чудненький. Кості не їсть, із землі нічого не бере. А сцяти і срати бігає в кущі, ще й зариває після себе.

Луцій обдає Бабусю ображеним поглядом.

ДІВЧИНА. Він мабуть думає, що він котик. Ну, де тебе почухати?

ЛУЦІЙ. Гав. Я б тобі показав де. Жаль шо я великий, а то б заліз до тебе, кицю, на ручки.

Бабуся насила вареників у покоцану миску та ставить перед Луцієм. Пес з охотою їх їсть. Бабуся насила ще вареників у тарілку.

БАБУСЯ. *(до Дівчини)* Давай і ти, дитино, поїси?

ДІВЧИНА. Я ж казала, не буду.

БАБУСЯ. Ну й дурна. Зомлієш від голоду, я з тобою носитися не стану.

Дівчина намагається встати, але падає назад на лавку. Стає помітно, що у неї зв'язані ноги.

ДІВЧИНА. Нашо ви мене тут тримаєте? Я ж вам нічого не зробила.

БАБУСЯ. Ти, доню, ні.

ДІВЧИНА. Мій батько вам грошей дасть на нову хату. Чи газ проведе. Він тут голова всього!

БАБУСЯ. Голова ОТГ.

ДІВЧИНА. А поліція мене знайде рано чи пізно. Воно вам треба в тюрму на старості?

ЛУЦІЙ. *(на хвильку відірвавшись від вареників)* А бабака виявилася з яйцями. Розбоєм пенсію поповнює.

БАБУСЯ. Як не хочеш їсти, так давай я тобі розкажу одну історію. В газеті оце вичитала. Будеш компот?

Дівчина мотає головою і Бабуся налива собі в чашку червоного напою з глиняного глечика. Всідається, підперши голову рукою.

БАБУСЯ.

Жила-була якось молода активістка Психея. Красива, шо аж в очах різало, а ше розумна. За границьою вчилася, язики знала. Ніколи ні грама ніде не крапа. Вибрали її на Олімп.

ДІВЧИНА. Як вибрали?

БАБУСЯ. По мажоритарці. Як нове обличчя пройшла. Але там її не злюбили.

ДІВЧИНА. За що?

БАБУСЯ.

На Олімпі є система, треба своє місце знать.

А Психея була дерзка, могла різко всім сказать.

Хто краде, хто підлабузить, хто хамло, а хто бандит.

Звісно, це богів могутніх не могло не розгнівит.

ДІВЧИНА. Яких саме?

БАБУСЯ. Та всі були недовольні. Але, особливо богині. Венера, Юнона і ця, як її, Мінерва. Підговорили вони Амура, із Венериної фракції, нарити на Психею компромат.

ДІВЧИНА. І шо він?

БАБУСЯ.

Та Амур поплав як свічка, дівка ж гарна й молода.

Кинув стріли, взяв мобілу і завів у ній канал

ДІВЧИНА. Телеграм-канал?

БАБУСЯ.

Так-так, дитино.

І туди разом з Психеєю почали вони писати

Правду-матку про розклади, про розпили, про відкати.

Про богів і напівбогів, про дітей їх, вілли, яхти.

Аж Юпітера самого надоумились клювати.

ДІВЧИНА. І що потім?

БАБУСЯ. Шо-шо? Боги такого не прощають. Найняли вони трьох отставних центуріонів Психеї ноги поламати. А ті вилили на неї кислоту, бо так було дешевше.

ДІВЧИНА. *(закрива обличчя руками)* Які нелюди!

БАБУСЯ. Система отомстила.

ЛУЦІЙ. Це як з Катєю Гандзюк!

ДІВЧИНА. А хіба кислота дешева?

БАБУСЯ. Та я б і сама не повірила, поки не заказала. Прислали оце недавно по Новій пошті.

Бабуся встає і йде у веранду, переставляє там якісь банки. Луцій біжить за нею, уважно розглядає, що там у неї.

БАБУСЯ. Чайний гриб уже пропав. Треба буде вилити. *(відставляє трилітрову банку з якоюсь мутною рідиною)*

ЛУЦІЙ. Фу! Ненавиджу гриби.

БАБУСЯ. Це марганцовка, тут перекісь, а... ось і вона, дорогенька.

Бабуся виносить з веранди літрову банку, закриту капроною кришкою. Луцій біжить за нею.

ДІВЧИНА. Нашо ви це несете?

БАБУСЯ. Щас побачиш.

ДІВЧИНА. *(знову намагається встати)* Шо ви надумали?

БАБУСЯ. Тихо-тихо, дитино. Не кричи. Ще накричишся.

ЛУЦІЙ. Бабка, по ходу, йобнулася. *(заступає Бабусі дорогу)*

БАБУСЯ. Шарик, не плутайся під ногами. А то й тобі дістанеться.

Але Луцій з гарчанням хапає Бабусю за ногу, і та падає, розбивши банку. Кілька бризок потрапляють їй на руку і Бабуся кричить від болю. Дівчина падає на землю і відчайдушно верещить "Убивають!" і "Поліція!" Луцій люто гавкає. Він підбігає до дівчини, сподіваючись, що та розв'яже собі ноги, але Дівчина в шоці, безпомічно ридає. Тим часом Бабуся повільно підводиться.

ЛУЦІЙ. Йо-майно! Вона неубиваєма!

Луцій хапає зубами ніж на столі і кидає під ноги Дівчині. Потім підбігає до Бабусі і гавкає на неї, аби та боялася встати. Періодично він озиряється на Дівчину, та нарешті починає перерізати мотузку ножом.

ЛУЦІЙ. Шо ж ти так телишся, ляля?! Ти жити хочеш чи так собі? А ти, баба, вже поламала мою психіку. Nil sancti [ніл сАнкті] -- нічого святого!

Нарешті дівчина звільняє ноги і підбігає до Луція, погрожуючи Бабусі ножом.

ДІВЧИНА. Пішли, мій хороший, від цього монстра.

БАБУСЯ. O sancta simplicitas [о сАнкта сімплікітас] -- свята простота. Монстр -- у тебе в хаті!

Дівчина з Луцієм біжать з двору під стогони Бабусі. Через деякий час із вулиці стає чути гарчання машини.

БАБУСЯ. Ну, от і менти мене вислідили. Живою я їм не дамся.

Бабуся повзе, аби взяти ніж, залишений дівчиною. Але на подвір'я заходить Люба Фотида з шоломом від мотоскутера. Підбігає до Бабусі, допомагає їй підвестися.

ЛЮБА. Ой, у вас інсульт чи шо? Ану, гляньте на мене. Лице ніби не перекошене.

БАБУСЯ. (сердито) Ти ще хто така, дочко?

ЛЮБА. Я собачку шукаю. Чорний, великий. Похожий на вівчарку. Мені поштарка казала, що у вас такий недавно завівся?

БАБУСЯ. Іди в жопу зі своїм псом! Підла скотина. Всю vindict-у [віндікту] мені перепаскудив!

Сцена 4

Розбита сільська дорога, біля якої стоїть дівчина і намагається спіймати попутку. Луцій тим часом сидить неподалік від неї, кусає бліх і філософствує.

ЛУЦІЙ. Раніше я боявся собак, а тепер бачу, що люди більш стрьомні. Ну який пес додумається рвати на клапті іншого, щоби просто подивитись як той мучиться? Та й на котів вони стрибають, тобто ми стрибаємо, щоб налякати, відігнати, щоб очі не мусолили. Але без ненависті...

А може, homo sapiens і захопив світ, бо його конкуренти (різні там неандертальці чи денисовці) просто не додумалися, що можна аж так. Втупу. Всіх, на хуй, вирізати?! Може це наша, тобто ваша, еволюційна перевага, мати її?

На дорозі зупиняється старенький жигульок. Дівчина та Луцій біжать до нього, відкривають дверцята. Луцій зручно вмощується на задньому сидінні.

ТАКСИСТ. Кудя з собакою? Ви шо? У мене машина тільки з мойки. Він там все провоняє.

ЛУЦІЙ. Ти, блін, себе понюхай! Букет козлячого поту з дешевим куривом.

Дівчина розчаровано виводить Ліція з машини.

ДІВЧИНА. Я без нього нікуди не поїду.

ТАКСИСТ. Так на здоров'я. Ходить полезно!

ДІВЧИНА. Мій батько вам заплатить подвійну ціну.

ТАКСИСТ. Так у тебе, детка, і грошей при собі нема? Шукай дурачків дальше.

Таксист намагається закрити дверку, але дівчина хвацько зупиняє його, демонструючи через віконце свій паспорт. Таксист робить великі очі, вискакує з машини.

ТАКСИСТ. Ви шо, родичка Петра Дмитровича?

ДІВЧИНА. Дочка.

ТАКСИСТ. Танюшка! Та я ж тебе, вас, іще з пуп'янка помню. Як же время летить.

О dei! [о дЕї] -- о боги!

ДІВЧИНА. То ви нас довезете?

ТАКСИСТ. Та без питань. Одіялко там під собачку тільки підстелить.

Дівчина з Луцієм всідаються в машину. Луцій презирливо зминає ковдру і кидає її на підлогу. Таксист вдає, що не помітив цього. Рушають.

ТАКСИСТ. А як песика звать?

ДІВЧИНА. Не знаю. Він у мене недавно. Може, назву Принц.

Луцій перелякано дивиться на дівчину. Та помічає його погляд.

ДІВЧИНА. Ну, я ще повибираю.

ТАКСИСТ. А шо вас занесло аж у цей край села?

ДІВЧИНА. *(починає плакати)* Мене викрали. Баба одна. Вся в чорному.

ТАКСИСТ. Баба Тоня значить. Як сина поховала, так геть дурна зробилася.

ДІВЧИНА. Кислоту на мене вилити хотіла.

ТАКСИСТ. Ііііі!

ДІВЧИНА. Але собачка врятував. Ледь не загриз її.

ТАКСИСТС. Тепер ваш папа йому золоту будку видасть.

ДІВЧИНА. Ніяких будок! Він житиме в нашому будинку. В Лондоні, де я вчилась, ніхто в будках собак не тримає. Це дикість і варварство.

ЛУЦІЙ. *(схвально)* Гав! Гав!

ТАКСИСТ. А шо ж ти, тобто ви, Таню, на довго в наші краї приїхали?

ДІВЧИНА. Мабуть. Це батько наполіг. Як у нього проблеми були, ну ви знаєте, так він мене вчитися відправив. А зараз каже, що йому потрібні свої люди, ОТГ піднімати. Чужим він не довіряє.

ТАКСИСТ. Правильно-правильно. Народ тут у нас дикий. Не тільки баба Тоня фокуси показує... Давайте я, може, радіо включу?

*Таксист вмикає радіо, з якого лунає пісня про любов давньогрецькою мовою.
(<https://www.youtube.com/watch?v=cW5VXTg5P74>)*

ДІВЧИНА. Ой, цей ж хіт Сапфо! Яка ж вона класна!

ЛУЦІЙ. Гав!

ТАКСИСТ. Ну, не знаю. Зараз на естраді одні лєсбухи. Я ще розумію геї, це якось природніше, в нашій мужській натурі і культурі. А коли баба цілується з бабою...

ДІВЧИНА. В Лондоні вже всі сміються з цих стереотипів.

ТАКСИСТ. Ну, де ми, а де Лондон.

ДІВЧИНА. Ой, а можете десь тут зупинити? Мені в туалет треба.

ТАКСИСТ. Он бачу комфортні кущі.

Таксист зупиняє машину і Дівчина швидко біжить в лісосмугу. Таксист приглушує музику, закурює і повертається до Луція.

ТАКСИСТ. Чесно скажу тобі, Барбос, хойові твої справи. Не, Таня дівчина, хороша, питань нема. Но її папаша. Знаєш, який у нього девіз? Dominare, impera, humilia [домінаре, імпера, хуміліа] -- домінуй, владарюй, принижуй.

ЛУЦІЙ. Грррр.

ТАКСИСТ. Ти мені не віриш?

ЛУЦІЙ. Гав!

Таксист виходить з машини, тушить цигарку і починає декламувати перед псом.

ТАКСИСТ.

Дмитрич наш -- мужик солідний, любить край оцей свій рідний.

Тут його поля й ліси, ріки дивної краси,

Села у садках вишневих,

Церкви, школи, дитсадки.

Знають чітко, хто тут deus

Тобто бог на всі віки.

Якось, років з 10 тому, Дмитрич, був він депутат,

Проїздив цими краями, шмону навести був рад.

На елітне полювання взяв він друзів дорогих.

Навіп богів наших знатних

Прокурурських й мусорських.

Раптом бачать, йде вздовж лісу мужичок простий як гвоздь.

Й не поняТЬ, звідкіль в мисливців подразненіє взялось.

І по мужику стрільнули. Потім стали доганяТЬ.

Ніби кабана якогось на сафарі заганяТЬ.

Луцій теж вискакує з машини і починає вити. Таксист його гладить.

ТАКСИСТ.

Добивав його сам Дмитрич.

І сказав, що то не він, а мужик той непутящий

Порішить його хотів.

Но Фотруна стала жопой, й дружбани не помогли.

Бога-Дмитрича з Олімпа у тюрягу потягли.

Луцій починає гавкати. Таксист чуває його за вушком.

ТАКСИСТ. Прости, брат. Але історія ця закінчується хуйово. Дмитрич відсидів половину строку. Добрі судді підсобили. А потім місцевий плебс обрав його головою своє муніципії -- тобто громади. І буде в нього всьо в шоколаді, повір мені. Бо Дмитрич -- місцевий бог, а не renis canis [пЕніс кАніс] -- тобто, не хуй собачий.

Шокований Луцій лягає на землю і затуляє вуха лапами.

ТАКСИСТ.

Люди наші милостиві

Й абсолютно не злостиві.

Ти в них плюнь -- вони утрутся,

Встануть й навіть посміхнуться.

Як жили, так і живуть.

І єдина, хто не здатна цю історію забуть.

Це старенька баба Тоня.

Та, що вижила з ума

В хилій хаті край села.

Бо мужик, що Дмитрич вбив,

Був той баби рідний син.

Таксист сідає на корточки, знову закурює.

ТАКСИСТ. А ти знаєш, Баброс, що я з бабою Тоньою жив по-сусідству. Ми з сином її, Кольою, яблука в колгоспному саду разом тирили. Після уроків! ЛУЦІЙ. Гав-гав-гав.

Таксист витирає очі.

ТАКСИСТ. А коли вибори в ОТГ пройшли, я два тижні пив, не просихав. А мені ж нізя. У мене бізнес.

З кущів нарешті виходить усміхнена дівчина. В руках у неї букет польвоих квітів.

ДІВЧИНА. Як же красиво у нас влітку! Гуляй, зривай квіти. Нема тих дурних правил як в Лондоні.

ТАКСИСТ. Ну да, у нас все можна.

ДІВЧИНА. Батько каже, що у нього грандіозні плани.

ТАКСИСТ. Боюсь даже уявити.

ДІВЧИНА. Ну що, по конях? Принц, давай в машину?

Луцій починає гарчати. Дівчина підходить ближче, Луцій голосно на неї гавкає.

ДІВЧИНА. От дурненький. Ти голодний може?

Вона простягає руку до Луція, але той стрибає на неї, валить Дівчину з ніг і чимдуж біжить у ліс.

Сцена 5

Невелика базарна площа, між ятками сновигають люди. На бордюрі сидять двос бродячих монахів, брат Акакій та брат Нектарій, ліниво обмахуються церковними календарями. Стоїть нестерпна спека. На площу вибігає Луцій і кидається до першої-ліпшої калюжі. Пожадливо п'є з неї. Потім плюється.

ЛУЦІЙ. Тьху, вона ж штиняє. Опустився вже, далі нікуди.

НЕКТАРІЙ. *(говорить тенором)* Три свічки по ціні двох. Акція на честь дня пророка Іллі, триває до кінця дня.

Луцій недовірливо дивиться на монахів.

ЛУЦІЙ. В жопу їх собі засунь! Тітки додумались в таку спеку свічками баризжить. Все горе від баб! Одна тебе на пса перетворить, друга кислотою бризкається, а у третьою папаша-живодер.

АКАКІЙ. *(у нього гучний бас)* Подайте, хто в бога верує, на приют для сироток. Ибо воздасться вам на небесах. А кто жадничает, то гореть вам в аду, гниды поганые.

Луцій повільно підходить ближче до братів.

ЛУЦІЙ. Так це не баби. Просто мужики в сукнях, із культу цього пророка з Палестини. Як його там... А я думав їх у нас ганяють.

НЕКТАРІЙ. Ой, глянь який песик. Іди сюди, тварь божа. Дам шось смачненьке.

Монах робить жест рукою, аби приманити пса, але Луцій презирливо його обходить і прямує далі.

ЛУЦІЙ. Найшов придурка. Я в цей стрьомний культ ні ногою. Вони своїх померлих святих сушать, а потім цілують. Некрофіли! Сидять в печерах як кроти, і б'ють себе батогами. Мазохісти!

Брат Ігнатій дістає з торби шматок ковбаси і простягає Луцію.

АКАКІЙ. На, псина, отведай божьей ласки!

Почувши заманливий запах, Луцій різко міняє траєкторію руху і біжить до монаха. Їсть ковбасу, аж за вухами ляцить. Брати його по-черзі гладять.

АКАКІЙ. Хороший. Назову тебя Байкалом, потому что большой.

НЕКТАРІЙ. Він ще й розумний має бути. Схожий на швейцарську вівчарку.

АКАКІЙ. Откуда знашь?

НЕКТАРІЙ. У нас колишній ігумен собак розводив на продаж. Ми всією братією їх кормили і чистили. Швейцарські цуцики були найбільш тямущі. Двері самі відкривали на раз-два. На кухню особливо.

АКАКІЙ. Ум в нашем деле лишним не будет. Чай псина жалости больше вызовет.

А давай слепца с тебя сделаем?

НЕКТАРІЙ. Іди на хуй!

АКАКІЙ. Да не взаправду! Дурень ты. Чтобы подношения просить. На благое дело.

НЕКТАРІЙ. Ааа.

АКАКІЙ. Давай потренируемся. Бери псину за поводок (*дістає з торби якусь мотузку*), и иди в киоск. Принеси водицы мне испить. Сладкой.

Брат Нектарій понуро прив'язує мотузку до Луцієвого ошийника. Луцій не огризається, але і йти нікуди не хоче.

АКАКІЙ. Только лимонаду желаю грушевого. От Тархуна меня пучит.

ЛУЦІЙ. Лимонад? Еврика! Там же може бути і Комбуча!

Луцій з Братом Нектарієм ідуть до кіоску. При цьому Луцій біжить так швидко, що монах ледь його наздоганяє. У віконці кіоску нікого не видно, хоча чутно якесь шарудіння.

НЕКТАРІЙ. Слава Іссу.

ПРОДАВЩИЦЯ (*її голос чути з глибини кіоску*) Ага.

НЕКТАРІЙ. А подайте, Христа раді, лимонаду іноку сліпому.

ПРОДАВЩИЦЯ. Бог подасть.

НЕКТАРІЙ. Я ж до вас з усією християнською любов'ю. А ви мені жалієте Дюшесу сраного?

ПРОДАВЩИЦЯ. Бог мені простить.

НЕКТАРІЙ. Deus ignoverit, sed meminerit [дЕус ігновЕрїт, сЕд мемїнЕрo] -- Бог пробачить, а я запомню. І якщо ваш кіоск якось вночі згорить ненароком, то це буде вам небесне знаменіє.

З кіоску визи́ра розпатлана, сердита і трохи налякана жінка. Брат Нектарій швидко заплющує очі, вдаючи сліпого.

ПРОДАВЩИЦЯ. Та нема в мене Дюшесу! Не привезли сьогодні.

Брат Нектарій розплющує очі і уважно оглядає пляшки, виставлені у вітрині кіоску. Продавщиця єхидно посміхається. Луцій зітхає і починає бігати навколо кіоску, привстаючи на задні лапи і уважно читаючи етикетки. Комбучі він не знаходить, проте скраєчку помічає Дюшес, гавкає і тицяє туди мордою.

НЕКТАРІЙ. А собачка он винюхав, що є напій. Он-там. От що значить тварь божа, благодаті повна.

Жінка сердито дістає пляшку і просовує її монаху.

ПРОДАВЩИЦЯ. Рекетири!

НЕКТАРІЙ. Во славу божю!

Монах і Луцій переможно повертаються до Брата Акакія, біля якого сидить Підліток років 13-ти і щось тихо бринькає на гітарі. Брат Акакій задоволено відпиває лимонаду.

НЕКТАРІЙ. Не хотіла давати напіток, курва. Але собачка виручив. Глазастий.
(гладить Луція)

Підліток теж починає гладити і чухати Луція.

ПІДЛІТОК. Добрый песик. Будешь со мной играть?

АКАКІЙ. Он тут для дела. Игры -- это твой удел. Раб наш. Божий.

НЕКТАРІЙ. Пішли вже додому, по кельях. Сьогодні вже бачу, діла не буде.

Монахи збирають свічки, календарі та іконки в торби і йдуть попереду. Підліток з Луцієм плентаються за ними.

ПІДЛІТОК. (до Луція) Какой ты большой и мускулистый. Ясно, чем ты их привлек. Возьмешь теперь часть моих послушаний. Сношений. А я смогу больше заниматься музыкой. Давай я тебе сыграю песню о моей жизни?

Підліток починає бриньчати на гітарі якусь дуже сумну мелодію. Луцій починає вити у відповідь.

ЛУЦІЙ. Ой ні! У мене ж чутливий слух тепер! Гррр.

НЕКТАРІЙ. Пацан, ти бачиш, що вже собака казиться від твоїх мелодій.

Підліток припиняє грати.

ЛУЦІЙ. Ще пару кіосків і я точно знайду ту гръобану Комбучу. І одразу ж, клянусь культом предків, звалю з цієї секти.

Сцена 6

Печерний монастир, на подвір'ї якого зібралося четверо вірян. Під урочисту гітарну музику з келії виходить процесія. Першим іде Луцій, до спини якого прив'язана статуя Богородиці, а у зубах він несе порожній кошик. За ним підліток, бринчить на гітарі. Далі крокує Брат Акакій, він періодично, але не сильно шмагає себе по спині невеличким батогом, промовляючи "Грешен, я грешен". У хвості плентається Брат Нектарій, штовхаючи візок, наповнений хрестами, іконками, свічками та святими маслами.

Група зупиняється перед вірянами. Брат Акакій знімає з Луція статую Богородиці, ставить по-центру і падає перед нею на коліна, шепоче молитву. За ним теж ж саме роблять Брат Нектарій та Підліток. Решта вірян благочестиво хрестяться. Люди складають у корзину Луція хліб, молоко, сир, яйця, вино та цукерки. Тоді Брат Акакій припиняє молитву і почина натхненну промову трохи нетверезим голосом.

АКАКІЙ. Было давеча мне видение, прилетел этот голубь...

НЕКТАРІЙ. Дух святой.

АКАКІЙ. Именно. Залетел этот дух в нашу обитель и начался жаловаться, что местный люд погряз в скупости и блуде...

НЕКТАРІЙ. Погряз-погряз, я прям зараз бачу.

АКАКІЙ. И хотел голубь тут все спалить на фиг, но я его убедил дать вам второй шанс. И послал Господь вам во спасение тварь божью...

НЕКТАРІЙ. Байкала нашого.

АКАКІЙ. Наделил он этого пса благодатного даром врачевания души и тела.

Правду ли я молвлю, псина-кобелина? *(штовхає Луція)*

ЛУЦІЙ. Гав-гав!

НЕКТАРІЙ. Так шо шикуйтеся по-одному, прикладайтеся до статуї і кажіть собаці, яка у вас біда. Не забуваймо запалювати свічки, денарій -- штука, п'ять свічок за чотири денарії віддамо.

Люди починають кланятися Богородиці та Луцію. Луцій поблажливо киває їм у відповідь.

ВІРЯНКА 1. Скажи, песик, в тебе є шось від ревматизма?

ЛУЦІЙ. Гав!

Луцій гордо йде до возика з релігійним інвентарем і приносить звідти в зубах іконку. Брат Акакій бере її, розглядає.

АКАКІЙ. Ну конечно, Святой Пантелеймон. Верный помощник болезным.

НЕКТАРІЙ. Два денарії.

ВІРЯНКА 1. А при подагрі його теж можна?
НЕКТРІЙ. Ну це ж уже інша болячка, жіночко. Не наглійте.

Луцій знову йде до возика і несе звідти іншу ікону.

АКАКІЙ. Матрона Московская! К Пантелеймону в самый раз. Вот что значит благословенная тварь божия. *(гладить Луція)*

НЕКТАРІЙ. А ще Матрона допомога для схуднення.

ВІРЯНКА 1. А до чого це ви мені кажете?

НЕКТАРІЙ. Ну, просто так. Може ви схочете...

ВІРЯНКА 1. Триста лет мені ваші ікони всралися. Піду он до весталок, вони нормальну мазь дадуть і навчать любити своє тіло.

Сердита Вірянка 1 йде. Решта стоять розгублено.

АКАКІЙ. Иди-иди. Смолой тебя намажут в аду, гадина. Не поддавайтесь искушению, братья и сестры. *(падає на коліна перед статуєю Богородиці, хреститься, б'є поклони)*

НЕКТАРІЙ. Заблудша душа нас залишила. В кого ще яка біда?

ВІРЯНИН 1. Я мікро-кредитів набрався, як песик бліх. Як би оце так зробить, щоби їх не отдавать?

НЕКТАРІЙ. Ой, важкий випадок у вас, друже.

Луцій йде до возика, приносить ікону. Брат Нектарій її розглядає.

НЕКТАРІЙ. Істинно! Спіридон Триміфундський. А шо, колектори вже приходили?

ВІРЯНИН 1. І колектори, і менти.

НЕКТАРІЙ. Ой горе. Одного Спіридона буде мало. *(до Луція)* Ну шо скажеш, песик божий?

Луцій приносить з возика іще іконку, дає Нектарію.

НЕКТАРІЙ. Ну звісно! Анастасія Узорішительница. Захищає від тюрми. Я вам рекомендую взяти в пакеті -- дві ікони за шість денаріїв. Свічка в подарунок.

ВІРЯНИН 1. Ой спасибі, виручили! А як їм молитися?

НЕКТАРІЙ. Паралельно обом. Одна свята голова добре, а дві краще.

Вірянин 1 розраховується і йде. Луцій перебирає в кошику з подарунками напої, читає етикетки. Не знаходить там Комбучі і зітхає. П'є Кока-Колу з пляшки, чим викликає подив у публіки. Брат Акакій засинає під статуєю Богородиці в молитовній позі.

ВІРЯНКА 2. А шо мені робити, щоби чоловік не гуляв? Я вже на розлучення подати хочу.

НЕКТАРІЙ. Ні-ні, не здумайте! То великий гріх. Ану давай, Байкал, не розслабляйся. *(штовхає Луція)*

Сердитий Луцій іде до возика. Брат Акакій починає голосно хропіти. Нектарій штовхає Підлітка піти його розбудити. Луцій волочить іконку та якесь свячене масло.

НЕКТАРІЙ. Та це ж ікона Петра і Февронії. Воістину мудра псина! А це у нас священне маселко з ноги, не... з руки Іоана Хрестителя. Ой, велика річ. Будете мазати ним чоловіку.

ВІРЯНКА 2. Шо мазати?

НЕКТАРІЙ. Як шо? Голову! Шоби святий Іоан вибив з нього думки гріховні. Річ дуже цінна. З вас п'ять денаріїв за все.

Вірянка 2 відраховує гроші.

АКАКІЙ. *(понура встаючи)* Pedicabo ego [педікАбо Его] -- Ебать. Я что, обоссался?

ЛУЦІЙ. Гав-гав!

НЕКТАРІЙ. Так, все, собачка втомився від ваших гріхів. Acta est fabula.

[Акта ест фАбула] -- концерт закінчено. Я вас проведу.

Віряни виходять і Нектарій іде за ними зачинити.

АКАКІЙ. Отрок, принеси мне водицы помыться.

ПІДЛІТОК. Может, сперва сиротам поесть?

АКАКІЙ. Сперва поесть псине! Он заслужил! И мне отложи вино и фрукты.

Луцій дістає палку ковбаси, шматок сиру, пару цукерок.

ПІДЛІТОК. Так дети еще не завтракавши?

АКАКІЙ. Так пост же!

Луцій зітхає, відламує собі половину ковбаси, решту їжі повертає назад до кошика і починає сумно скавувати. Акакій береться за голову.

АКАКІЙ. Ой, умолкни, ирод. Ладно, отрок, неси мальчикам пропитание, но потом сразу ко мне!

Підліток радісно біжить з кошиком годувати сиріт. Брат Акакій суне в свою келію.

ЛУЦІЙ. *(жуючи ковбасу)* Sic vivimus [сік вівімуc] -- Так і живемо. Неоднозначно. Брат Акакій і Брат Нектарій -- аферисти іще ті, але поважають розум і працьовитість. Сиріт вони, звісно, об'їдають. А хто ж їх не об'їда? Зате мене годують нівроку. *(хлопає себе по животі)* Я вже думаю, може на діету сісти, чи бігати почати після вранішньої молитви?

Брат Акакій повертається з трилітровим бутилем. Жадібно з нього п'є.

АКАКІЙ. Чайный гриб от похмелья первая вещь. Песик, будешь?

Луцій з огидою мотає головою. Приходить Підліток зі стільчиком та кувшином води.

АКАКІЙ. И музыку включи. Нашу латинскую. Нирвану давай.

Підліток вмикає на магнітофоні Нірвану на латині (<https://www.youtube.com/watch?v=PbEKIW3pUUk>). Брат Акакій знімає ряску, бере свого батого і починає танцювати під музику, періодично б'ючи себе по спині. Підліток намагається підіграти на своїй гітарі, Луцій починає пританцювувати під музику і навіть підвивати. Заходить Брат Нектарій, дивиться на цю вакханалію, посміхається.

АКАКІЙ. Нектарій, брат во христе, давай к нам!

НЕКТАРІЙ. Та ні, я ж уже домовився на сьогодні з весталками. Замутимо оргію.

АКАКІЙ. А ты раздевайся, малой. *(сідає на стільчик, хекаючи)*

ПІДЛІТОК. Не буду.

АКАКІЙ. А кто будет послушание исполнять? Хош чтобы твоего меньшого брата из приюта привели?

Підліток понуро роздягається. Нектарій танцює під музику, а Луцій схвильовано спостерігає як Підліток, ковтаючи сльози, підходить до Акакія. Той легенько б'є його батогом. Потім розставляє ноги.

АКАКІЙ. На колени, отрок!

Підліток, ридаючи стає на коліна. Луцій підходить ближче. Нектарій весело танцює.

АКАКІЙ. Благословляю начало обряда сношения.

Підліток на колінах підповзає впритул до колін Акакія. Луцій підходить з іншого боку. Акакій задоволено розвалюється на стільчику, закидає голову, заплющує очі в очікуванні блаженства. І тут Луцій боляче кусає його за дупу. Акакій з криком підводиться!

АКАКІЙ. Ай! Эта тварь меня цапнула!

ЛУЦІЙ. Save саpet! [КаАве каАнем!] -- Бійся собаки, педофіл!

Акакій намагається вдарити пса нагайкою, але Луцій хапає її зубами і вириває монаха з рук. Він гарчить і голосно гавкає, підліток щасливо плескає в долоні. Брат Нектарій непомітно підкрадається ззаду, накидає Луцію ласо на ший і міцно його затягує. Собака падає на землю, хрипить.

АКАКІЙ. Ох, спас ты меня, брат.

НЕКТРІЙ. Хто в псарні послушаніє проходив, той завжди удавку при собі має. Ну все, я його кінчаю.

Нектарій сильніше затягує мотузку і Луцій майже непритомніє.

ЛУЦІЙ. Finis vitae [фІніс вІтае] -- Мені пиздець.

ПІДЛІТОК. *(падає в ноги Нектарію)* Смилуйтесь. Пожалейте песика! Он же звезда нашего шоу!

НЕКТАРІЙ. Хай звьозди йдуть до клоуна-Осіріса. А нам треба смирення і лояльність.

ПІДЛІТОК. Может он просто болен?!

АКАКІЙ. Довольно, Нектарий. Не губи пса. Малец дело говорит.

Нектарій розчаровано ослаблює зашморг. Луцій починає знову дихати і голосно кашляти.

НЕКТАРІЙ. Ти казав, що пес цей благодатний. А він тобі жопу погриз.

АКАКІЙ. Я о жопе своей как раз и думаю. Коли пес сбесился, то и я теперь могу.

НЕКТАРІЙ. Ой, не приведи боже. Це ж страшна зараза!

АКАКІЙ. Малой, отведешь его утром к ветеринару. Ежели он бешенный, пса извести а мне лекарство принести. Ежели нет, то пусть его кастрируют и назад к нам работать. Без яиц он станет смиреннее.

ПІДЛІТОК. Спасибо!

ЛУЦІЙ. Краще б я здох.

Дія друга

Сцена 7

Люба Фотида підходить до дерев'яного сараю під вивіскою "Волохатий друг", з якого чути гавкіт. Тримаючи торбу з якимось мотлохом, Люба дзвонить у двері, потім починає гупати, від чого собаки гавкають іще голосніше. Нарешті двері відчиняються, з них визирає якась Жінка.

ЖІНКА. І нашо так грукати?

ЛЮБА. Я собачку шукаю. Чорного такого, великого.

ЖІНКА. Дєвушка, у мене тут 318 псів. Половина з них великі, третина чорні.

ЛЮБА. Він такий, молодий іще.

ЖІНКА. Я у них дату рожденія не питаю. Як хоч його звать?

ЛЮБА. Не знаю.

ЖІНКА. Ну так а хто має знать?

Жінка починає зачиняти двері, але Люба її зупиняє.

ЛЮБА. Можна я його тут пошукаю?

ЖІНКА. Та пожалуйста. Забирайте хоч всіх чорних кобелів. А шо у вас в торбі?
ЛЮБА. Тряпки старі. Собачкам для підстилки.

ЖІНКА. Луче б ви їм жерти принесли. Ладно вже, заходьте.

Люба невпевнено заходить. Жінка проводить її темним коридором, виводить на подвір'я. Тим часом до притулку підходить Підліток з Луцієм на повідку. Дзвонить у двері. Жінка роздратовано сплескує руками.

ЖІНКА. Це шо, день відкритих дверей сьогодні?! (до Люби) Ідіть прямо, дівушка. Там клітки стоять по кругу, шукайте кого вам треба.

Люба йде, а жінка поспіхом відчиняє двері. Перед дверима Підліток обнімається з Луцієм.

ЖІНКА. Може передумаєте здавати? У нас з харчами туго.

ПІДЛІТОК. Другого пути нету. Но, я буду его навестать.

ЖІНКА. Всі ви так кажете.

Жінка зітхає, відчиняє двері. Підліток та Луцій заходять до коридору.

ЖІНКА. Третя клітка справа. Располагайтесьь.

ПІДЛІТОК. Прям тут? В такой тесноте?

ЖІНКА. Карантинні правила. Через 10 днів переведемо його на загальний режим.

Підліток присідає, знову обіймає Луція.

ПІДЛІТОК. Прости друг. Это лучшее, что я могу для тебя сделать. А братьям скажу, что тебе усыпили.

ЛУЦІЙ. Гав-гав! Ну звісно -- сам став рабом, а мене зробиш зеком.

Луцій заходить до тісної клітки. Лягає там спиною до всіх.

ЖІНКА. (до Підлітка) Вихід знаєте. А мене люди ждуть.

Підліток йде на вихід. Жінка прямує за Любою, вимикає світло. Луцій залишається в повній темряві.

ЛУЦІЙ. Desine sperare qui hic intras [десіне сперае кві хік інтраc] -- Облиш надію кожен, хто сюди заходить. Концтабір для тварин прийняв мене у свої обійми. Здрастуйте, холод, голод і дедовщина. Моральна деградація. Люб'язні вертухаї. Як оця дама. Ну нічого, хоч посиджу твохи в тиші.

Луцій розвертається і помічає, що з усіх кліток на нього блимають по дві пари очей.

ЛУЦІЙ. Ну шо, братва, вечір в хату.

Собаки починають дружно гавкати у відповідь. Дехто гарчить, хтось підвизає. І через якийсь час гавкіт перетворюється для Луція на слова.

СОБАЧИЙ ГОЛОС 1. Ти де служив, парень? Я ж бачу, що ти воєнний. Чи ментовський? Я он вісім років відмотав у погранцов. Наркоту шукав краще за всіх в отрядє. Мене навіть медаль дали. Курточку пошили форменну. А вісім років стукнуло і привет. Іди, Мухтар, на пенсію. Так і привели сюди з медаллю на шиї. Краще би замість неї камінь мені причепили і у воду кинули.

СОБАЧИЙ ГОЛОС 2. Не хникай, ветеран. Це якась помилка. Заберуть нас скоро. Мене буквально на пару днів привели. Хазяї в інше місто поїхали. Обживуться і прибіжать за мною. Я ж дітей їхніх няньчив. Я Віталіка, хазяїна, з річки колись витягнув. П'яного. Він без мене ніяк. Скоро вернеться. Не може не вернутися.

СОБАЧИЙ ГОЛОС 3. Як же мене морозить. Аж тіпає. І не розберу, чи воно від рани чи від вашої тупої наївності? Ми тут пожиттєво, пацани. Ніхто нас не забере. Я був мисливським псом, качок тягав, на виставки їздив. У мене не одна медаль, як у погранца. У мене їх чотири. І шо? Попав під мотоцикл, втратив око. Мене підрихтували і привели сюди. Ми звідси тепер тільки лапами вперед... Повірте.

Чутно скрип дверей, заходить Підліток, вмикає світло. Поряд з ним стоїть худорлявий хлопець. Він у коротких джинсах, з хіпстерською борідкою та в картузі із написом Greenpeace.

ЕКОЛОГ. Ну, і де тут твій?

Луцій починає голосно голосно гавкати. Підліток знаходить його і відкриває клітку. Щасливий Луцій вискакує і ледь не валить його з ніг.

ПІДЛІТОК. Байкальчик, дорогой. Хорошо, что я дверь не закрыл. Я тебе хозяина нашел. Он ищет пса для охраны. Ты же у нас сторожевой?
ЛУЦІЙ. Гав-гав!

Еколог теж починає гладити Луція.

ЕКОЛОГ. Дуже блохастий?

ЛУЦІЙ. На себе подивись!

ПІДЛІТОК. Да нет, обычно.

ЕКОЛОГ. Дай я йому зуби гляну.

ЛУЦІЙ. Ну, афігеть!

Луцій погрозливо скалиться.

ЕКОЛОГ. Вже бачу, що здорові.

ПІДЛІТОК. Он вообще породистый. Говорят, швейцарская овчарка.

ЕКОЛОГ. Хто говорить?

ПІДЛІТОК. Святые отцы. Мне даже иногда кажется, что он умеет читать.

ЕКОЛОГ. Ну, ви й темний народ. Православіє головного мозку!

ПІДЛІТОК. Не оскорбляй мою веру, язичник!

ЕКОЛОГ. Все-все. Вибач. Не хотів образити. Я за толерантність і гармонію різноманіття. Беру твого пса.

ПІДЛІТОК. (до Луція) Ну что скажешь, Байкал?

ЛУЦІЙ. З ким завгодно тільки звідси. Гав! Гав! Гав!

ЕКОЛОГ. Здається, він не проти.

Вони виходять з притулку. Підліток віддає екологу повідок. Луцій не пручається, але і особливої радості не виявляє. Підліток розвертається іти, але потім повертається, присідає перед Луцієм і міцно обіймає його.

ЛУЦІЙ. Бідна дитина. Йому ж без мене капець.

ЕКОЛОГ. Слухай, хлопче. А тобі самому, менше з тим, допомога не треба?

ПІДЛІТОК. У кожного свой крест.

Підліток повільно підводиться. Хрестить Луція та Еколога і йде.

ЕКОЛОГ. Шо малий, голодний? Ну поїхали додому. Тут є класна кав'ярня на заправці. У них там боули з тофу.

ЛУЦІЙ. Зашибісь перспективи. Гав!

Еколог знімає з Луція ошийник та кидає його на землю разом з повідком.

ЕКОЛОГ. Не люблю, коли собака у зашморгу.

ЛУЦІЙ. Перше розумне слово від тебе. Гав-Гав!

Еколог з Луцієм ідуть. Одразу як вони зникли, з притулку виходить Люба та Жінка. Озираються.

ЖІНКА. Ну шо за люди такі безсовісні? Двері закрити не можуть, собаки тікають.

ЛЮБА. Ніби почула гавкіт знайомий. (піднімає з землі повідок, розглядає)

ЖІНКА. Так шо, ви когось вибрали?

ЛЮБА. Нема там його. А інший мені не потрібен.

ЖІНКА. Дівушка, у вас шо, якісь романтичні отношенія з вашим псом?

ЛЮБА. Типу того.

ЖІНКА. О tempora, o mores!

Жінка повертається до притулку і демонстративно голосно захлопує двері.

Сцена 8

Кухня в хаті Еколога. В холодильнику нахабно нишпорить сердитий Луцій. Принюхується.

ЛУЦІЙ. Як у хіпстера може не бути Комбучі? *(відкрива каструлю)* Ура! Котлетки.

Луцій починає їсти котлету, але швидко випльовує все на підлогу.

ЛУЦІЙ. Блядь, вони з сої! Aqua et panis, vita canis [Аква ет пАніс, віта кАніс] -- Хліб і вода -- собаче життя. І за що мені це? Хоч тікай назад у притулок. Пацан ніби добрий. Веган, активіст, еколог, нудист, хіпстер і борець з дискримінацією. Але я з ним скоро курей сусідських душити почну! Я не можу без м'яса! Уууу!

До хати заходить Еколог з пляною еко-торбинкою.

ЕКОЛОГ. Дружок, привіт!

ЛУЦІЙ. Гав. Очі б мої тебе не бачили.

ЕКОЛОГ. Я думав привезти тобі собачих консервів, але вони імпортні. Створюють величезний карбоновий слід. Ти ж, не хочеш знищити нашу планету?

ЛУЦІЙ. Уууу! Ще й як хочу!

ЕКОЛОГ. То я купив у бабусі тобі молочка, органічного.

ЛУЦІЙ. Їжа для цуциків. Дякую! Гав-гав.

Еколог налива молока в мисочку, Луцій його жадібно хлебче. І холодильника Еколог дістає банку з чайним грибом. П'є прямо з неї. Раптом у хату хтось стукає і Еколог іде відчинити. Повертається з похоронним вінком.

ЕКОЛОГ. Знову підкинули. Придумали би вже щось розумніше.

ЛУЦІЙ. У нас це вже буде п'ятий. А ще були какашки, петарди та курячі голови. Я ті голови поїв. Три рази нас обливали зеленкою, двічі гопники розбивали нам велосипед. Раз кинули на подвір'я гранату. Про телефонні погрози я взагалі мовчу...

У Еколога дзвонить мобільний, він піднімає слухавку.

ЛУЦІЙ. А, ось і вони.

ЕКОЛОГ. Слухаю.

ГОЛОС В ТЕЛЕФОНІ. An immortale es? [ан імпортАле ес]

ЕКОЛОГ. Перепрошую?

ГОЛОС В ТЕЛЕФОНІ. Ти шо, безсмертний? Ти чо під нас копаєш, гад?

ЕКОЛОГ. А ви не скидайте всяку гидоту в річку! Подумайте про наступні покоління.

ГОЛОС В ТЕЛЕФОНІ. Парень, я знаю шо ти странний. Но тут діло серйозне. Іще раз полізеш до водокачки, і ми тебе помножимо на ноль.

В телефоні чути короткі гудки.

ЕКОЛОГ. От придурки. Я ж записав на телефон цю розмову. Менше з тим, треба швидко їхати на волокачу і брати проби води!

*Еколог дістає із шафки невеличкі баночки для проб, складає їх до своєї торби.
Луцій хлебче молоко.*

ЕКОЛОГ. Дружок, харош. Давай збиратися.

ЛУЦІЙ. Нормально? До водокачки п'ять кілометрів. Як я туди добіжу голодний. І як я захистити його зможу? Мені вже гавкнути сил не вистачає. Гааав.

Еколог обіймає Луція, чухає йому за вухами.

ЕКОЛОГ. Дружочок мій. Я зара наберу поліцію, хай вони теж туди виїжджають. Відчуваю, що сьогодні ми притиснемо цю банду.

ЛУЦІЙ. Dementia audentia que [демЕнтія аудЕнтія кве] -- Слабоумство і відвага.

Сцена 9

Стежкою через густий ліс на велосипеді бадьоро їде Еколог. За ним хекаючи поспішає Луцій.

ЕКОЛОГ. Дружок, не відставай.

ЛУЦІЙ. Шось у мене в боці коле. І здається, я зв'язку потягнув. Давай привал, хазяїн? Гав-гав!

ЕКОЛОГ. Вже майже доїхали. Перепочинеш біля річки.

Раптом з кущів прямо на Луція вискакує заєць і швидко пробігає повз.

ЛУЦІЙ. Жратва! Я погнав! Гав-гав!

ЕКОЛОГ. Дружок, ти куди?

ЛУЦІЙ. Cum esuris, vix suus es [кум есуріс, вікс суус ес] -- Ти не ти, коли голодний. Скоро буду! Гав-гав!

Луцій чимдуж біжить за зайцем, залишивши Еколога далеко позаду. Але прудкий заєць скоро безслідно зникає. Луцій розуміє, що заблукав. Обертається на всі боки.

ЛУЦІЙ. Може, хоч грибів тут пошукати? І то краще за сою.

Луцій нюхає землю. Раптом чує збоку гудіння машини, поміж дерев прослизає світло від фар.

ЛУЦІЙ. Опа! Менти так швидко доїхали! Так я їх до водокачки проведу.

Луцій біжить до машини, гавкаючи їй на зустріч. Але звідти по ньому починають стріляти. Луцій із визготом ховається в кущах. Машина швидко проїздить і зникає.

ЛУЦІЙ. Pedicabo ego. -- Їбать. Хоч би вони пацана не підстрелили!

Луцій біжить дорогою, звідки виїхала машина. Заверта за ріг і бачить, як на дереві висить Еколог. Під ним розкидані баночки з пробами води. Трохи далі розтروщений велосипед.

ЛУЦІЙ. O Dei! [о дЕї] -- О боги!

Луцій падає на землю і починає вити від розпачу. Він знову чує шум машини, але не навіть не обертається в її бік. Цього разу це поліція. До Ліція поволі підходять двоє ментів, озирються. Помічають повішеного еколога.

МЕНТ 1. Ай-яй-яй-яй! Такий молодий. Ще жить і жить.

МЕНТ 2. Думаєш, депресія?

ЛУЦІЙ. Ууууу! Ви шо, дебіли?

МЕНТ 1. Хто зна. Може, через дівчину якусь.

МЕНТ 2. Та я чув, що він наркотиками балувався. Травку покурював.

МЕНТ 1. А, ну тоді все ясно. Ай-яй-яй.

Обурений Луцій зіскакує і починає гавкати ментам.

ЛУЦІЙ. Та хіба не видно, що його вбили? Він же побитий! Велик розтрощений! Гав-гав-гав!

МЕНТ 1. А це його пес такий крикливий?

ЛУЦІЙ. Він же вас викликав! Він вам про погрози казав! Гав-гав-гав-гав!

МЕНТ 2. Та вроді да. Диви як тужить за хазяїном.

ЛУЦІЙ. Та тут же стрільба була. Ви пройдіться, гільзи пошукайте. Гав-гав-гав!

Луцій починає бігати навкруги, шукаючи місця від куль.

МЕНТ 1. І шо тепер робить?

МЕНТ 2. А шо тут уже зробиш? На скору дзвони. Хай патологоанатоми забирають клієнта.

Луцій підбігає до ментів і гавкає їм просто в обличчя.

ЛУЦІЙ. Він був моїм другом. Я мав його захищати. І я його кинув. Гав-гав-гав-гав! Уууууу!

МЕНТ 1. Пес по ходу сказився.

МЕНТ 2. Може він теж сидить на наркотиках?

ЛУЦІЙ. Ви дебіли! Я вас щас порву! Гав-гав-гав!

Луцій стрибає на ментів, які відбиваються від нього резинувими палицями. Потім Мент 1 дістає пістолет і стріляє вгору. Луцій скавулить і тікає.

Сцена 10

Вечір. Берег моря. Неподаляк стоїть туристичний намет. На пляж вибігає захеканий та зарьований Луцій, падає на пісок. Б'є лапами об землю.

ЛУЦІЙ. Три місяці я живу в собачій шкірі. Я бачу світ без кольорів, але добре помічаю контрасти. Мій слух такий тонкий, що я можу почути як б'ється чиєсь серце. Особливо серце наляканої жертви. Я здатен унюхати страх, хіть і навіть брехню. Я досі чую солодкуватий запах тіла мого вбитого друга. Якого я зрадив. За шматок зайчатини...

А знаєте що? А я не хочу назад до вас людей!

Краще довіку гризти кістки ніж перегризати чиїсь горлянки.

Краще гавкати, ніж постійно брехати. Краще жити в будці, ніж рвати жили заради солідної хати в кредит.

Іде воно все на...

Луцій рішуче йде у воду. Море шумить і тому він не чує як з намету виходить миловидна огрядна жінка середнього віку. На ній яскраво-червона спідниця, золотистий топ і накидка у формі крил кажана. На голові у жінки корона з фольги, у руках єгипетський жезл. Жінка заковує очі і протяжно говорить, роблячи особливі акценти на склад "да".

ИСИДА. Узри меня, собачка. Пред тобой мать мирозДАния! Богиня ИсиДА!

Луцій, який вже по-шию забрів у воду, обертається, роззявляє рота від подиву і через те ледь не захлинається.

ЛУЦІЙ. Ой, що це? Гав-гав!

ИСИДА. Я вижу, что ты много страдаЛ. Иди ко мне, милый песик. Великая мать иссушит твои слезы.

Луцій слухняно виходить на берег. Обтрушується. Исида дає йому свою золотаву накидку аби зігрітися. А сама, в міру граційно пританцьовуючи, починає нарзпів розповідати про себе.

ИСИДА. Ты наверное не узнал меня в этом лике? Но я пришла на вашу землю еще 20 лет назад. У меня были тысячи последАвателей. Мы ходили в белых одеждах, ДАрили людям свет и мудрость. А они несли нам свои возДАяния.

ЛУЦІЙ. Здається, я колись вже її бачив. Молодшою.

ИСИДА. Еще тогда я, великая богиня, предупредДАла, что близится конец света. Что чипизация и вакцинация разрушат эту землю.

ЛУЦІЙ. Ізотерична божевільна. Гав-гав.

ИСИДА. Но темные силы, возглавляемые мировым правительством, оклеветали нас с белыми братьями. ПредАтели человечества упрятали меня в тюрьму. И я, мать ДАбраты, отмотала пять лет на зоне общего режима. А эта Іура, эта сука Венера украла мою идею. И передела в белое свою фракцию на Олимпе.

ЛУЦІЙ. Так це Марія Деві-Христос! Гав.

ИСИДА. Но я восстала из пепла. Возродилась в новом облике всеДАющей матери земли. И теперь я светоносный живописец, академик ноосферной академии наук, гранд-доктор астральной пеДАгогики и кармический хореограф.

Исида починає ще більш інтенсивно танцювати, наспівуючи при цьому щось нерозбірливо-езотеричне.

ЛУЦІЙ. Знову травма для моїх чутливих вух. Уууу!

Луцій встає щоби піти, але Ісида його зупиняє.

ИСИДА. Бедненький. БлагоДАтний песик. Ты наверное хочешь пить?
ЛУЦІЙ. Ну звісно. Після того як я і наковтався солоної води. Гав-гав!

Исида простягає йому пляшку з трохи мутнуватою рідиною.

ЛУЦІЙ. Сподіваюсь, це не сеча.

Луцій широко роззявляє рота. Ісида ллє в нього рідину.

ИСИДА. Чайный гриб лучше всего утоляет жажду. Его еще называют комбучей.
ЛУЦІЙ. Сane! [кАне] -- Сука!

Раптом він падає на землю, корчиться.

ИСИДА. Че это он? Какой чудАк!

Исида дістає мобільний і починає знімати відео. Луція трусить. Він качається по піску і гавкає: "Гав-гав-гав-га-ах-ох-хух. Нема сил". Луцій підводиться у людській подобі. Прикривається золотавою накидкою Ісиди. В руці тримає свій відпавший хвіст.

Сцена 11

Телестудія. За столом сидять Луцій у піджаку, Ісида в золотій сукні, далі ведуча і нарешті елегантно вбрана Венера. Навпроти столу масовка з глядачів, які періодично аплодують по-команді.

ВЕДУЧА. Вітаю! В ефірі ток-шоу "Голос плебса". Найрезонансніші гості та шокуючі факти про нашу дійсність. З вами я, Ольга Пудентілла. Не перемикаєтесь.

Лунають аплодисменти.

ВЕДУЧА. Сьогодні ми маємо сенсаційного гостя Андрія Луція. Відеоролик з його перетворенням із собаки на людину вже зібрав понад п'ять мільйонів переглядів на YouTube. Андрію, як ви почуваетесь в людській подобі?

ЛУЦІЙ. Еее. Нормально.

ІСИДА. Этот ролик был снят лично мной. И он служит ДАказательством, что вибрации матери мира, истинной багини Исиды способны творить чудеса.

ВЕНЕРА. Рідні мої, не слухайте божевільних...

ВЕДУЧА. Тиша в студії. Давайте дамо слово Андрію. Яка перша думка виникла у вас після перетворення? Може, захотілося чогось смачненького?

ЛУЦІЙ. Еее. Нууу.

ВЕДУЧА. Давайте підтримаємо гостя аплодисментами.

Лунають аплодисменти.

ЛУЦІЙ. Знаєте. Я погодився прийти сюди не для того, щоб говорити про їжу. А для того, щоб розповісти про зло. Я працював журналістом понад 10 років, але мало їздив за межі столиці. А коли я випадково став собакою, це окрема історія... Так от, за три місяці, поки я був псом, я побачив стільки нелюдства, брехні та нещастя, скільки не читав у жодній трагедії. Я навіть хотів втопитися. *(опускає голову, витирає сльози)*

ВЕНЕРА. Я давно кажу, що треба щось робити з цією злочинною владою.

ІСИДА. А ты сама кто? Вы низвергли в темницу мать света, а сами устраиваете оргии на Олимпе!

ВЕНЕРА. А вам на оргію хочеться? Так фейс-контроль не пропустить. Хіба до сатирів.

ВЕДУЧА. Я прошу гостей дотримуватись регламенту, а то я буду видяляти зі студії. Андрію, у вас зараз унікальна можливість розповісти всій країні, що ви бачили. Напевне, собачий кут зору додав вам певної гостроти сприйняття?

Луцій піднімає голову. З подивом дивиться на ведучу. Потім говорить до глядачів.

ЛУЦІЙ. В старій цвілій хаті живе бабуся, яка любить тварин, але готова вилити кислоту в обличчя молодій дівчині. Батько цієї дівчини вбив сина бабусі на полюванні, загнав як дикого звіра. Попри це, місцевий плебс нещодавно обрав вбивцю очолити свою громаду.

ВЕНЕРА. Це жахіття, рідні мої! Таке не можна терпіти!

ЛУЦІЙ. Цей чоловік був у вашій фракції.

ІСИДА. А! Получи, гадина!

ВЕДУЧА. Я звертаюся зараз до Юпитера. Впевнена, ви дивитеся наш ефір. Я закликаю вас як бога номер один в нашій країні взяти під особистий контроль цей інцидент. Подивіться, яких потворних форм набуває реформа місцевого самоврядування.

Лунають гучні оплески.

ЛУЦІЙ. Потім я жив у двох монахів, які тримали дитячий притулок і шахрайським чином збирали на нього гроші. Окрім того, що діти там регулярно недоїдали, так їх ще і гвалтували.

ИСИДА. Звезда тьмы уже близится к нам! И только мать мира способна защитить вас!

ВЕНЕРА. Тут потрібні кардинальні реформи. Коли я сиділа у в'язниці, колишній Юпитер, підглядав за мною у душі.

ИСИДА. Кому это интересно?

ВЕНЕРА. Vacca stulta [вАкка стУлта] -- Тупа корова!

ИСИДА. Moecha Putida [мОека путІда] -- Грязная шалава!

ВЕДУЧА. Тиша! Я звертаюся до Юнони, ви опікуєтеся питаннями сім'ї та молоді. Я закликаю вас взяти історію з цим притулком під особистий контроль. Діти -- це ваше поле відповідальності. І наше майбутнє.

Гучні оплески.

ЛУЦІЙ. Але найгірше сталося, коли я потрапив до молодого еколога, зовсім ще хлопця. Він боровся з забрудненням води в річці, і за це забруднювачі його повісили. А менти написали, що то було самогубство. Це була найкраща людина, яку я знав. І її вбили. Безкарно вбили!

ВЕДУЧА. Я звертаюся до Марса. Ви зараз очолюєте правоохоронну систему. Ви зобов'язані, просто зобов'язані, знайти вбивць. Цей зухвалий злочин не повинен залишитися непокараним!

ВЕНЕРА. Приєднуюся! Наша політична сила теж візьме цей випадок на олівець та ініціює створення спеціальної комісії з його розслідування.

ВЕДУЧА. Чудова ідея!

ВЕНЕРА. Рідні мої. Не можна терпіти таке свавілля. Наближається виборча кампанія до Олімпу. І я зараз хочу запросити Андрія Луція очолити список моєї політсили.

Лунають оплески, які намагається перекричати Ісида.

ИСИДА. Луций никогда и ни за что не вступит в ваш гнусный список! Мать мира, истинная богиня ИсиДА, сделала его человеком для того, чтобы он стал ее предАнным соратником. Луций пойдет на Олимп только от моей партии!

Лунають бурхливі оплески. Хтось кричить "Луція на Олімп!"

ВЕДУЧА. Тиша в студії. Андрію, то чи плануєте ви іти на вибори?

ЛУЦІЙ. Еее. Не знаю. Ніколи не думав.

ВЕДУЧА. Здається, у нас є шанс отримати політика нової генерації. А поки Луцій думає про своє майбутнє, ми зробимо паузу на рекламу. Не перемийкайтеся.

Грає музика, лунають оплески.

ВЕДУЧА. Так, почему у меня блестит нос в кадре? Где гримеры? И включите какую-то музыку, чтобы народ не разбежался. Давайте хоть это старье Сафо.

У студії починає звучати хіт Сафо
(<https://www.youtube.com/watch?v=cW5VXTg5P74>). Луцій встає з-за столу
розім'яти ноги. Розгублено ходить по студії. Раптом збоку чує знайомий голос.

ЛЮБА. Луцій. Ау! Пам'ятаєш мене?

Луцій обертається і бачить елегантно вбрану і причесану Любу Фотиду, яка незвично сором'язливо посміхається.

ЛУЦІЙ. Тебе забудеш!

Вони радісно і трохи незграбно обіймаються.

ЛЮБА. Ну, як ти, зірка YouTube?

ЛУЦІЙ. Та нормально. А ти тут що робиш?

ЛЮБА. Сиджу в масовці. Платять 30 денарії за день, бутерброди дають.

ЛУЦІЙ. Класно. А ти все ще у Мілона працюєш?

ЛЮБА. Та ні! В столицю перебралася. На карантин вже всім насрать. Ой, вибач...

Вирвалося. Слухай, я чесно тебе шукала! Я і у баби тої придуркуватої була, і в притулок для собак ходила. Пробач мене....

Люба починає рюмсати, а Луцій її втішати.

ЛЮБА. Чого ж ти в баню не вернувся?

ЛУЦІЙ. Не виходило. Але, може так і на краще.

ЛЮБА. В смислі?

ЛУЦІЙ. Ну, якби я не побачив всіх тих жахів, то не зміг би розгледіти того, що дійсно важливо. Тебе, наприклад.

ЛЮБА. Це ти мене кудись типу запрошуєш?

ЛУЦІЙ. Типу того.

ЛЮБА. Ну, добре. *(грайливо посміхається)* А про депутатство ти що думаєш?

ЛУЦІЙ. А ти як порадиш зробити?

Сцена 12

Луцій сідає на велосипед та їде на Олімп, де він віднедавна працює депутатом.
Дорогою він набирає Любу, розмовляє через гарнітуру.

ЛУЦІЙ. Сонечко, ну як там наш ремонт?

ЛЮБА. Та не знаю. Фонтан щойно привезли.

ЛУЦІЙ. Ну і як тобі?

ЛЮБА. Ти не думаєш, що це перебор ліпити з мене таку статую?

ЛУЦІЙ. Кицяня, ну ти ж тепер доміна в нашій квартирі. Тобі по статусу належить.
На Олімпі всі своїм жінкам такі фонтани дарують. Це тренд.

ЛЮБА. Та луче би ми ванну купили. А то гроші на ремонт закончатся і будемо в цьому фонтані митися.

ЛУЦІЙ. Все буде, сонце, не переживай. Ой, я вже доїхав. Потім наберу.

Луцій підрулює до входу, біля якого отирається якийсь солідний тип з діловим портфелем. Підходить до Луція.

БІЗНЕСМЕН. Андрій Вікторович, а я вас тут вже підвгодини видивляюся.

ЛУЦІЙ. Вітаю. Ми знайомі?

БІЗНЕСМЕН. Так, я вас фоловлю в соцмережах. І маю бомбезний проєкт.

ЛУЦІЙ. Знаєте, стільки справ на сьогодні.

БІЗНЕСМЕН. Будь ласка, дайте мені шанс. У нас міжнародна біотехнологічна компанія. Це прорив в медицині.

ЛУЦІЙ. Так ідіть до Асклепія.

БІЗНЕСМЕН. Він не розуміє сучасного контексту! Мені потрібен молодий, прогресивний бог.

ЛУЦІЙ. Який бог, я вас прошу. Ну заходьте.

Луцій та Бізнесмен заходять до скромного сучасного кабінету, де на стіні висить портрет Еколога. Бізнесмен зупиняється під портретом.

БІЗНЕСМЕН. Яка людина була чудова!

ЛУЦІЙ. Так. Я радий, що йому нарешті дали звання Героя.

Луцій кладе свій рюкзак, всідається за стіл, відкриває ноут. Навпроти розташовується Бізнесмен.

ЛУЦІЙ. Так що там за розробка?

БІЗНЕСМЕН. А скажіть, у вас бувають болі в попереку?

ЛУЦІЙ. Що? Та ніби ні. Я ж спортсмен.

БІЗНЕСМЕН. А ви знаєте, що близько 70 відсотків наших співвітчизників мають такі болі час-від-часу?

ЛУЦІЙ. Та невже?

БІЗНЕСМЕН. Це просто хвороба сучасного суспільства.

ЛУЦІЙ. Дуже прикро.

БІЗНЕСМЕН. Але ми знайшли вихід. Простий дідівський метод, вдосконалений завдяки нанотехнологіям.

ЛУЦІЙ. І що це?

БІЗНЕСМЕН. Собачий жир!

ЛУЦІЙ. Типу мазь із собачого жиру?

БІЗНЕСМЕН. Мазь із рафінованого собачого жиру, з додаванням соку алое та іонів срібла.

ЛУЦІЙ. Хм. А що ви від мене хочете?

Бізнесмен дістає з портфелю якісь папери. Розкладає їх перед Луцієм.

БІЗНЕСМЕН. Ось список собачих притулків по всій країні. Ви бачите, що їх під сотню. Ось приблизна кількість собак. А тут ми порахували, скільки жиру можна відкачати з них впродовж року.

ЛУЦІЙ. А наскільки це безпечно?

БІЗНЕСМЕН. Для людей? Абсолютно безпечно!

ЛУЦІЙ. А для собак?

БІЗНЕСМЕН. Ну, як сказати. Ми постійно вдосконалюємо технологію.

ЛУЦІЙ. Стоп-стоп-стоп! Як ваша технологія може позначитися на якості життя собак?

БІЗНЕСМЕН. Ну, летальність у нас постійно падає. Зараз близько 40 відсотків?

ЛУЦІЙ. Сорока відсотків?! Pedicabo ego! Та як ви взагалі насмілилися мені це показувати!

Луцій сердито кидає папери і вони розлітаються по кабінету. Бізнесмен зітхає і йде їх збирати.

БІЗНЕСМЕН. Даремно ви так нехтуєте наукою. Ми би дали відсоток на модернізацію притулків. І ви би мали відсоток. Непоганий відсоток, до речі.

ЛУЦІЙ. Геть звідси!

БІЗНЕСМЕН. Ви думаєте Асклепій не бере за реєстрацію ліків? Думаєте він на закупках вакцин нічого не заробив? Ви бачили його віллу?

ЛУЦІЙ. Забирайся, щоб я тебе не бачив! Filius canis [флііус кАніс] -- Сучий син.

БІЗНЕСМЕН. Ну й живи в недобудованій хаті. А краще в будці!

Бізнесмен іде. Луцій бере портрет Еколога. Задумливо всідається за стіл. Дзвонить мобільний. Луцій не одразу бере слухавку.

ЛУЦІЙ. Що там, кицю?

ЛЮБА. Та все як я і казала! За монтаж фонтану здерли 200 денаріїв.

ЛУЦІЙ. Якого?

ЛЮБА. Кажуть денарій знову впав. Коротше, на ванну нам не вистачило. А ще кредит за квартиру віддавать.

ЛУЦІЙ. Віддамо.

ЛЮБА. Та да, віддамо. Через п'ять днів проплата. Тисячу денаріїв. Чує моє серце, що піде вся ця наша затія псу під хвіст.

ЛУЦІЙ. Та ну!

ЛЮБА. Шо ну? Давай я здам назад той фонтан? Яка з мене domina?! Я не Наташка!

ЛУЦІЙ. Не треба! Я щось придумаю. Люблю тебе!

ЛЮБА. А я тебе ще сильніше. Цьом-цьом.

Луцій сумно береться за голову. Потім накида на плече свій рюкзак, виходить з кабінету. Під кабінетом тихенько сидить Бізнесмен.

БІЗНЕСМЕН. Тільки давайте не обзиватися.

ЛУЦІЙ. Та ладно.

БІЗНЕСМЕН. Ви ж тепер політик, а не пес скажений.

ЛУЦІЙ. Та знаю.

БІЗНЕСМЕН. Я ж за вас голосував.

ЛУЦІЙ. Мені приємно.

БІЗНЕСМЕН. І хотілось би побачити кроки назустріч електорату. Бо нове обличчя дуже швидко старіє в політиці.

ЛУЦІЙ. Що ви там казали про падіння смертності?

БІЗНЕСМЕН. Та ж я навіть графіки показував! Прогнози дуже хороші. Скоро буде до 25 відсотків летальності, не більше.

ЛУЦІЙ. Багатенько.

БІЗНЕСМЕН. Ну це ж пілотний проєкт. Перший у світі. До того ж, тут потрібен диференційований підхід. Собаки часто самі потребують відкачки жиру. Ви знаєте скільки у нас жирних собак?

ЛУЦІЙ. Ну, я коли у монахів жив, то трохи розкабанів.

БІЗНЕСМЕН. Ну от, ви бачили цю проблему зсередини! Собаки ж теж страждають. А ми одним махом поліпшимо якість життя і собак, і людей.

ЛУЦІЙ. Тобто, ви будете діяти поступово?

БІЗНЕСМЕН. Звісно! Найскладніше отримати перші дозволи. А потім *volens nolens* [вОленс нОленс], тобто волею-неволею ми вийдемо на найбільш раціональну модель роботи.

ЛУЦІЙ. І що я маю зробити?

БІЗНЕСМЕН. Практично нічого. Станьте членом наглядової ради нашої компанії. Це чисто формальна посада, але дуже неформальна зарплата.

Бізнесмен показує пальцями цифри з великою кількістю нулів. Луцій від подиву роззявляє рота.

БІЗНЕСМЕН. Пару разів скажіть щось позитивне про наш проєкт. Пост там напишіть. Ви їх десятками пишете щодня.

ЛУЦІЙ. Ну, пост це нескладно.

БІЗНЕСМЕН. Нам потрібна людина з візією, здатна вийти за межі усталених парадигм бачення. Ви -- надія людей і собак. Жирних собак.

ЛУЦІЙ. Треба щось підписувати?

БІЗНЕСМЕН. Ми з групою експертів вже розробили законопроєкт "Про зміни до закону в частині розвитку біотехнологій". Ось поставте тут своє ім'я як автора. А ось тут ваш підпис.

ЛУЦІЙ. Якось так все швидко...

БІЗНЕСМЕН. Та яке швидко! Він поки пройде всі читання, правки. Ось тут іще підпишіться. Ага. Прекрасно.

Луцій невпевнено виводить своє ім'я та підпис. Раптом випускає ручку з рук, падає на карачки і починає вити по-собачому: "Уууу!" Бізнесмен жахається.

БІЗНЕСМЕН. Це що, якийсь припадок?

ЛУЦІЙ. Зараз пройде... Буває... Рецидиви... Уууу!

БІЗНЕСМЕН. Я водички принесу!

Бізнесмен біжить шукати воду. Луцій стоїть далі на карачках і дивиться в стіну, повторюючи ніби в трансі.

ЛУЦІЙ. Ignosce me [ігнОске ме] -- Ignosce me -- Ignosce me. -- Пробач -- пробач -- пробач, Дружок.

Завіса

Київ 2021